

Dienstbaar zijn voor je omgeving

In gesprek met oud burgemeester Hans Netten

Hans Netten was de langstzittende burgemeester van de gemeente Maasdonk. Volgens zijn secretaresse was hij een echte burgemeester in de klassieke zin van het woord en daar kan hij het wel mee eens zijn. Hij is altijd trouw geweest aan zijn motto: 'dienstbaar zijn voor je omgeving', ook na zijn pensionering in 2002, die geenszins het einde van zijn activiteiten betekende. Integendeel, zou je bijna zeggen.

Ik ontmoet de oud-burgemeester in het nog altijd statige hotel Central in de stad waar hij tot 1981 chef kabinet en voorlichting van de gemeente Den Bosch was. Hij woonde er vanaf zijn 18e, leerde er zijn echtgenote kennen, en begon er zijn carrière bij het gemeentebestuur. Hij heeft er goede herinneringen aan, ook aan de periode daarna wanneer hij burgemeester van Leende is en in 1991 zowel Geffen als Nuland te besturen krijgt.

Twee aparte gemeenten, hoe was dat?

“Druk, ik had van alles minimaal twee: twee gemeenteraden, twee colleges, en daarbij alle overlegsituaties met betrekking tot de aanstaande herindeling, twee keer spreekuur, meerdere keren Sinterklaas inhalen en meerdere carnavalszittingen, om een paar voorbeelden te noemen. Maar ik heb er ook veel van geleerd want ze waren verschillend, de Nulanders en de Geffenaren, de een niet beter dan de ander, maar gewoon anders qua geaardheid. Toen de beide gemeenten samengingen werd een etentje georganiseerd met beide gemeenteraden en daar vonden zelfs nog eerste kennismakingen plaats. De komende herindeling verbaast me niet, die vind ik ook wel passen. De Geffenaren waren altijd al meer gericht op Oss en de Nulanders meer op Den Bosch. Dat merkte ik ook tijdens de raadsvergaderingen. De sfeer in Nuland herkende ik een beetje van mijn tijd bij de gemeente Den Bosch en in Geffen moest ik nogal eens ‘eggen en ploegen’ om tot overeenstemming te komen. Niet dat dat nou zo lastig was want als burgemeester heb ik die periode als heel interessant ervaren.”

Wanneer de beide gemeentes samengaan - Vinkel hoorde al bij Nuland - verandert er voor de burgervader dan ook niet zoveel, behalve dan dat hij op sommige dagen zo'n volle agenda heeft dat er veel gevraagd wordt van de creativiteit van zijn secretaresse. Hij herinnert zich een zondag waarop hij wel acht of negen verschillende verplichtingen had. Toch moet er ook ontspanning zijn geweest op die dag want hij weet nog dat hij samen met Bisschop Hurkmans een rondje over de markt van Effe naar Geffe maakte en een ijsje at.

Calamiteiten

Als de gemeente Maasdonk nog geen paar maanden oud is krijgt Hans Netten te maken met twee achtereenvolgende gebeurtenissen, die een behoorlijke impact hebben op het dorp Geffen: op 10 februari 1993 crasht er bij de Kepkensdonk een F16 en op 13 maart 1993 ontspoord de trein van Oss naar Den Bosch, als gevolg van een botsing met een auto. Hoe ga je daar als burgemeester mee om?

“Als voorlichter in Den Bosch had ik al wel te maken gehad met calamiteiten. Als burgemeester ben je volgens de wet ‘opperbevelhebber’ met alle verantwoordelijkheden van dien. Bij de crash van de F16 was ik vrij snel ter plaatse en heb ik alle medewerking gekregen van de bewoners van de nabijgelegen boerderij. Ik mocht er een ‘hoofdkwartier’ inrichten en hun

faciliteiten zoals de telefoon gebruiken. De piloot was gelukkig ongedeerd en aanspreekbaar, dus dat was goed nieuws voor zijn superieuren uit Volkel, die niet lang daarna arriveerden. Overigens heb ik toen ook Pieter van Vollenhoven ontvangen die destijds voorzitter was van de Raad voor de Verkeersveiligheid en de Spoorweg Ongevallenraad. Ironisch genoeg was dat niet de laatste keer dat hij in Geffen was want kort daarna vond het treinongeval plaats. Helaas vielen

daarbij twee doden te betreuren, de automobiliste en een treinpassagier. Verschrikkelijk.”

Dat zijn de emotioneel moeilijke kanten van het ambt?

“Ja, maar ze horen erbij. Ik heb in mijn Maasdonkse periode negen keer getroffen families bezocht om te zeggen dat er een dierbare overledene te betreuren viel. Meestal was dat als gevolg van een ongeval op de Rijksweg in de toenmalige staat, dus voor de reconstructie. Dat was zwaar. Ik heb veel meegemaakt maar het moeilijkste blijft in mijn geheugen toch dat je een gezin moet gaan vertellen dat één van de gezinsleden niet meer thuis zal komen. Gelukkig zijn er in de periode Maasdonk ook veel goede dingen gebeurd.”

Zoals?

“Het rijke verenigingsleven was een voortdurende bron van vitaliteit voor de hele samenleving. De traditie van Effe naar Geffe heb ik altijd heel boeiend gevonden. Tegenwoordig heeft de Stichting te kampen met het feit dat er in de regio veel dingen georganiseerd worden. Maar als je een beetje gevoel hebt voor het Brabantse dan mag je Effe naar Geffe niet missen, zo groot, zo omvangrijk en afwisselend. Het mooiste moment was voor mij persoonlijk altijd vroeg in de ochtend als ik in jacquet – ja ja, traditie hè - vanaf het parkeerterrein wandelde naar het dorp dat nog aan het ontwaken was. Die rust, de stilte voordat de activiteiten losbarstten, prachtig was dat.

Datzelfde gevoel had ik op de dinsdagavond van Carnaval. Altijd als ik om een uur of tien, half elf naar huis wandelde in Nuland. Tot middernacht blijven kon niet want je kunt maar op één plek tegelijk zijn en er waren meerdere carnavalsverenigingen in de gemeente. Die stilte op straat, terwijl er overal in de kroegen en de zalen volop carnaval gevierd werd.”

Een nieuw gemeentehuis

Ook een hoogtepunt vond hij de nieuwbouw en de ingebruikname van het gemeentehuis: “Ik heb er altijd met plezier gewerkt, niet altijd even gemakkelijk, soms was het worstelen in de politiek, maar interessant was het zeker én het was Brabant.” Het is een keuze die hij en zijn vrouw al vroeg in zijn carrière hebben gemaakt: wat we ook doen, we blijven in Brabant.

“Het aardige aan de politiek in Maasdonk is dat het weliswaar niet altijd over rozen ging maar in elk geval nooit saai was. Ruzie, onverenigbare standpunten, vurige betogen in de gemeenteraad, tegenstemmen en het later in de wandelgangen toch eens worden en wethouders die weer raadslid werden. Op een gegeven moment zaten er meerdere oud-wethouders in de nieuwe gemeenteraad. Maar het mooie was dat ze elkaar in de politiek uiteindelijk wel het licht in de ogen gunden. We kwamen er haast altijd wel uit.”

Pensioen

En dan komt het moment dat hij met pensioen gaat. Hij wil graag gaan reizen en geeft een half jaar voor vertrek aan dat hij afscheid zal gaan nemen. "Aan de ene kant was het prettig om met pensioen te zijn, aan de andere kant was het een stapje terug, in de emotionele beleving dan. Maar daar was ik snel overheen want er ging veel op me af komen. Voor mijn afscheidsreceptie had ik gevraagd: geen bloemen, sigaren, heilige missen, maar alsjeblieft een bijdrage voor het Liliane Fonds. Dat bedrag is verdubbeld door de Postcodeloterij, zodat er een behoorlijke som bijeen gebracht werd."

Als ik vraag of hij daar eens iets meer over wil vertellen, gaat hij er eens goed voor zitten. Hier komt zijn motto weer naar voren: dienstbaar zijn, iets kunnen betekenen voor je omgeving.

"De directeur van het Liliane Fonds – Geert Dollevoet - woonde in Nuland. Na mijn vakantie van een week of drie heb ik contact met hem opgenomen en mijn diensten aangeboden. Geen vaste verplichtingen maar ik wilde wel ergens verantwoording voor nemen. Toen heb ik drie maanden op het kantoor in Den Bosch gewerkt om meer te leren over de werkwijze en wat er allemaal

omgaat in de wereld van de fondsenwerving. Samen met een vaste medewerkster van het Liliane Fonds ben ik daarna naar de Filippijnen gereisd om ter plaatse mensen en projecten te bezoeken en te kijken wat er nodig was en wat er gedaan kon worden met het geld dat ik als afscheidsgeschenk had gekregen. Een van de jonge mensen die ik mij goed herinner was een achttienjarige jongen, Judy heette hij. Door een noodlottige val brak hij ledematen op verschillende plaatsen. Medische hulp was niet beschikbaar en bijna 18 jaar leefde hij in liggende houding in een hoek van de hut op palen. Met fysiotherapie raakte hij zover hersteld dat hij weer kon zitten en later heb ik hem tijdens mijn eerste reis een aangepaste rolstoel kunnen brengen die op de Filippijnen voor hem gemaakt was. Zo kon hij op zijn 18e jaar naar de basisschool. Met voortdurende intensieve medische begeleiding is die jongen nu zelfs in staat om aangepast werk te verrichten. Op dit moment werkt hij in een klein bedrijfje met computers."

Dat moet u veel voldoening hebben gegeven?

"Ja, het idee dat op deze wijze jaarlijks rond de 80.000 kinderen via het Lilianefonds kansen op een beter leven krijgen! Mijn betrokkenheid bij de kinderen van de Filippijnen was ook de reden dat ik me heb ingezet voor de Stichting ChancEd, een Nederlandse stichting die kinderen van het eiland Samar een kans op goed basisonderwijs geeft. ChancEd helpt deze kinderen, die om welke reden dan ook geen basis onderwijs kunnen volgen, bijvoorbeeld omdat daar geen geld voor is. Ik leid een goed leven en je inspannen om voor andere iets te bereiken geeft voldoening, het brengt balans."

Hans Netten doet meer dan dat: in zijn woonplaats Someren is hij voorzitter van de overkoepelende cliëntenraad van Savant en voorzitter van de lokale raad van het woonzorgcentrum. Hij is voorzitter van de Vereniging van Eigenaren van het appartementencomplex waar hij samen met zijn vrouw met veel plezier woont. Meerdere mensen ondersteunt hij, als mantelzorger. Heeft hij eigenlijk nog wel tijd voor hobby's?

"Jazeker, mijn vrouw en ik bezoeken regelmatig de schouwburg in den Bosch, we gaan graag naar musicals, ik lees graag en verder heb ik nog enkele stille hobby's, zoals bridgen en schrijven.

Hij verveelt zich geen moment, dat is zeker. Nog even terugkomend op Maasdonk vraag ik hem of hij zich nog Maasdonkers herinnert, markante mensen die hij niet zal vergeten?

Glimlachend: "Ja, meerdere maar eentje in het bijzonder. Zijn naam ben ik vergeten maar het was een man die honderd werd. We hadden de gewoonte om een honderdjarige een wandelstok te geven waarop zijn eigen naamplaatje was bevestigd met de datum van zijn

honderdste verjaardag. Die wandelstok mocht je dan houden tot de volgende inwoner van Maasdonk honderd werd. Ik vroeg hem hoe het nou met zijn gezondheid was. 'Nou meneer d'n burgemester, a'k mar niks doe, dan kan'k nog alles.' Ik denk dat die man zelf niet doorhad hoe grappig deze wijsheid was."

Hans Netten zelf is nog altijd kwiek, hij oogt jonger dan zijn leeftijd en buiten die paar kleine gezondheidsongemakken, *kan* hij niet alleen maar *doet* hij ook nog alles.

© Mechtilde Meijer, 2014